

ДО
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА 44-ОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Уважаема госпожо Председател,

На основание чл. 89, ал. 1 от Конституцията на Република България предлагаме на 44-ото Народно събрание да гласува Проекта на решение за гласуване на недоверие на Министерския съвет на Република България с министър-председател Бойко Борисов заради провала в политиката по сигурността.

В съответствие с чл. 109 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание внасяме мотивиран проект на решение.

ВНОСИТЕЛИ:

Корнелия Нинова

Крум Зарков

Драгомир Стойнев

Елена Йончева

Георги Свиленски

Антон Кутев

Весела Лечева

Филип Попов

Кристиан Вигенин

Николаи Георгиев Иванъ
Мощи Кировъ Генив

Георги Георгиев Михаил
Витенци Георгиев Ангелин
Стефан Георгиев

Ната Митрова

Ванко Милев

Димко Кочевков

Николаи Милев

Иванъ Имперска-Генова

Тодор Райзер

Арсено Проданов

Александър Силев

Димитровъ Иванъ

Георги Пурганов

Чавдар Великов

Димитър Георгиев

Мирна Ангеласова

Славенъ Гениев

Светлана Вълчарева

Теодора Халачева

Увекелъ Томчев

Кристина Ангелова

Дора Жукова

Таро Керимов

Стан Мирзов

Александр Стахов

Анелия Кисепова

Радислав Стойков

Ленчо Милчев

Иван Димов Иванов

Николай Бонкинов

Дателд Черванов

Георги Етопанов

Сара Штерел

Уле Христова

Иордан Младенов

Вордан Бочев

Модерн Дочев

Виолетта Шлева

Улаи Уришинов

Михаил Бенов

Улаи Ванелинели Улаи

Славо Георгиев Белков
Румен Василев Терев
Иликопан Асвал Тушев
Александър Румев Томанцев
Петър Кенев
Валери Михайлов
Петър Вадруев
Вотер Висанов
Зорка Симеонова
Иликопан Иванов Угошев
Иван Уватков Терев
Ангела Лилков
Зорка Лилкова
Георги Тодоров
Валентина Ивкова
Румен Георгиев
Ангела Колединова
Георги Тодоровичев
Томе Тодоров
ВАСИЛ АНТОНОВ
Владимир Янков

Стефан Занов
Ванслав Иванов Владимир

Георги Симеонов Вукчев

Иван Бойчев

Танко Емелков

Вимитаров Вукчев

Михаил Христо

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ*Проект!***РЕШЕНИЕ
ЗА ГЛАСУВАНЕ НА НЕДОВЕРИЕ НА МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 и чл. 89 от Конституцията на Република България

РЕШИ:

Гласува недоверие на Министерския съвет на Република България с министър-председател Бойко Борисов заради провала в политиката по сигурността.

Корнелия Нинова**Крум Зарков****Драгомир Стойнев****Елена Йончева****Георги Свиленски****Антон Кутев****Весела Лечева****Филип Попов****Кристиан Вигенин**

Николай Георгиев Иванов
Иван Купчичев
Георги Георгиев Мухоморов
Витентин Георгиев Кочев
Стефан Тодоров
Никола Мухоморов
Корнелиев

Димитр Кочев
Николай Мухоморов
Димитр Тодоров-Кочев
Тодор Кочев
Кристиан Кочев

Александар Анев
Димитр Кочев
Георги Кочев
Чавдар Кочев
Димитр Георгиев
Ирина Ахейска
Ирина Кочев
Светлана Кочев
Георгиев Кочев
Увекан Кочев
Кристиан Кочев

Дора Жакова
Лео Купцов

Стан Мирчев
Александр Трапезов

Анелия Каласирова
Радомир Стоилов

Пончо Милчев

Иван Димов Ивано
Николай Бомкилов

Ланиса Аргирова
Георги Етомова

Сам Ивков

Иво Крумов

Йордан Младенов

Бордан Бочев

Любомир Дончев

Викторина Нелева

Иван Ишиков

Михаил Петров

Иван Ванкович Ивков

Славо Георгиев Берков
Румен Василь Терев

Николай Асенов Тамел

Иван Румев Ботанкав

Петър Кънев

Валери Маджаров

Петър Богданов

Петър Вичаров

Зоя Симеонова

Николай Иванов, Ганкул

Иван Терев

Николай Гинков

Зоя Терев

Георги Тоборов

Канитини Ифрема

Румен Георгиев

Анастас Костадинов

Георги Врхованов

Томас Томов

Васил Антонов

Врастислав Иванов

Стфан Данаилов
Сатислав Владимиров
Вера Димитров Ангел
Иван Бойчев
Тасо Ерменков
Симон Соклов
Михаил Христова

МОТИВИ

към Проекта на решение за гласуване на недоверие
на Министерския съвет на Република България
с министър-председател Бойко Борисов
заради провала в политиката по сигурността

Съгласно чл. 105, ал. 2 от Конституцията на Р България Министерският съвет осигурява обществения ред и националната сигурност на страната.

През последната година стана ясно, че правителството с министър-председател Бойко Борисов, избрано на 4 май 2017 г., е неспособно да изпълни това свое основно конституционно задължение.

Провал в областта на вътрешната сигурност и обществения ред

Зад всеки един от разтърсилите обществото ни инциденти се крият неизпълнени предизборни обещания, нечути институционални, политически, граждански и синдикални предупреждения и липса на политическа визия и компетентност за управление на Министерството на вътрешните работи.

Провалът при гарантирането сигурността на обществото е най-видим по отношение на т.нар. битова или конвенционална престъпност. Именно нея хората чувстват най-остро и е причина за усещането на несигурност у голяма част от българските граждани. Агресия, побои, престъпни набези над цели села и убийства се случват всекидневно пред очите ни.

Широк обществен отзвук и възмущение предизвикаха обезглавяването на мъж в столичния квартал „Хиподрума“; побоят, извършен от ученици над шофьор на автобус, защото им направил забележка да не го замерят с камъни; човек бе залостен с кол при животните си, след като е бил ограбен; самотна възрастна жена в Златарица бе пребита, разсъблечена и ограбена; през юни в интернет набра популярност любителско видео на бой на софийско кръстовище с коментар: "Скъпи приятели, още един ден, в който осъзнавам, че няма такава държава!!! Посред бял ден на оживено кръстовище в жилищен квартал мой много близък приятел беше пребит, а заедно с него още няколко хора, които са се опитали да му помогнат. ТОВА не е редно да се случва на никого!!! А фактът, че се случва в 21 век, в европейска столица, по време на европредседателството й... нямам думи! ТОВА трябва да спре!!!"

Очевидно едно от основните предизборни обещания на ГЕРБ - „Подобрено и координирано противодействие и превенция на конвенционалната престъпност“, остана неизпълнено и избирателите са излъгани!

Въпреки статистиките за намалени престъпления натискът на престъпността върху населението не отслабва. По-малкото регистрирани престъпления се дължат на липсата на доверие в МВР, заради което все по-малко хора сигнализират органите на реда за извършени срещу тях посегателства. Показателен в този смисъл е и призивът от 19 юни на Минчо Спасов, бивш председател на парламентарната Комисия по вътрешна сигурност, да не се вярва на МВР, защото оттам информацията тече „като от сито“ и анонимността на жалбоподателите не е гарантирана. И подплатява думите си с пример, за който ръководството на МВР дължи обяснение. Г-н Спасов е подал сигнал по повод дейности на бившия депутат от ГЕРБ Антон Тодоров и още на следващия ден същият му се обадил, за да го заплашва и обижда. Това означава, че лицето, срещу което е подаден сигнала, е било уведомено както за съдържанието, така и за автора на сигнала.

Подобно поведение отблъсква гражданите от органите за сигурност и все по-често ги принуждава да търсят справедливост сами с всички рискове, които крие това. Показателна в тази посока беше реакцията на хората след стрелбата на лекар от Пловдив по рецидивист при опит за грабеж и възстановения дебат за границите на неизбежната отбрана. Масовите протести след извършване на престъпления, за които хората считат, че ще останат ненаказани, са вече чести явления във всички градове, а случаите в Гърмен, Асеновград и Угърчин показаха опасността напрежението да се изроди в етнически конфликт.

Това е така, защото въпреки същественния обществен ресурс от над 3 млрд. лв. преки разходи за специализираните държавни структури и още близо 0.5 млрд., харчени за сигурност през бюджетите на министерства, агенции, комисии, областните администрации и общините, резултатите са плачевни.

Според отчета на Министерството на вътрешните работи от февруари 2018 г. 75% от най-масовите и мъчителни за българските граждани престъпления – кражбите, остават неразкрити. По данни на прокуратурата разкритите грабежи са едва 40%.

В Управленската програма на правителството на ГЕРБ и ОП специално внимание е обърнато на телефонните измами, като е набелязана мярка „Ефективно противодействие на престъпни структури, специализирани в извършването на телефонни измами, чрез въвеждане на комплексен подход за идентифициране на всички извършители, участващи в подобни измами, и предприемане на конкретни действия за конфискация на незаконно придобитото имущество на лицата, участващи в подобни престъпни схеми, с фокусиране върху рецидивистите, извършили такива престъпления“.

Резултатът от тази мярка е, че 85% от извършените през 2017 г. телефонни измами остават неразкрити. За сметка на това обаче „печалбата“ от тях е висока – около 5 млн. лв. са отнети от хората само за миналата година. На този фон думите на министър Радев, че телефонните измамници са започнали „като мишки да бягат“, звучат цинично.

Апотеозът на държавническото безсилие в сектор „Сигурност“ бе бягството на двама осъдени от най-охранявания в България затвор – Централния софийски, извършено с особена дързост и при наличие на огнестрелно оръжие. Детайлите само потвърждават това безсилие. На 3 април т.г. двама лишени от свобода бягат от Централния софийски затвор, където излежават присъдите си: Владимир Пелов – 30 години за грабеж, отвлечане и опит за убийство на двама служители на МВР, а Радослав Колев – 26 години за убийство. Разпространени в медиите няколко дни по-късно кадри от охранителните камери на затвора показват дръзкото бягство на двамата рецидивисти. На видеото се вижда как Пелов и Колев бягат от стаичката, в която се получават пратки отвън. Вижда се и как нападат служител, който проверява техниката, и още един човек. След като се озовават на двора, заплашват надзирателя с нож и пистолет и бягат през централния вход. Социален работник и чистачка тръгват по петите им. Накрая на портала се събират десетина надзиратели, но нито един от тях не тръгва след бегълците.

Поискани и приети са оставките на главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ Свилен Цветанов и началника на затвора Петър Кръстев. Два месеца по-късно заместник-директорът на Централния затвор в София е уволнен, а 14 служители са наказани с порицание.

Поради неадекватността на политическото и професионалното ръководство на МВР при двумесечното безуспешно издирване на двамата затворници се стигна до друг изключително тежък инцидент – престрелка в центъра на Ботевград между две въоръжени лица, едното от които се оказва избягалият от Централния софийски затвор Владимир Пелов. Пелов е мъртъв, убиецът му – също. Вторият беглец е още на свобода. Преди това обаче периодично Вътрешното министерство оповестява, че продължава усиленото издирване на двамата избягали затворници.

Няколко дни преди убийството на Пелов в Ботевград полицията провежда в града акция за издирването му. Впоследствие част от обясненията за неуспешното издирване на Пелов е заради брада, шапка и суитшърт, които затруднили откриването му, а министър Радев нарече убийството му „малшанс“. Това е поредният груб цинизъм от устата на вътрешния

министър. Питаме - шанс или професионализъм са водещите в оперативно-издирвателните мероприятия?

Правителствената отговорност за случая е обусловена от демонстрираната от министрите на правосъдието и на вътрешните работи неспособност да намерят решения на острите проблеми, свързани с опазването на затворите и с издирването на бегълци. За тези проблеми те са предупреждавани многократно. Решения са предлагани и отхвърляни.

Повече от година служителите на арестите и затворите протестират пред сградата на Министерството на правосъдието. Освен срещу ниското си заплащане, надзирателите справедливо се възмушават от условията на труд в затворите и от хроничния недостиг на служители. Невъзмутимо министър Цачева ги приема, изслушва и отпраща, обяснявайки им, че исканията им са неизпълними. В отговор на парламентарен въпрос на народния представител от БСП Тодор Байчев по темата на 15.12.2017 г. министърът на правосъдието възкликва: „Техните претенции са ми до болка познати“. Неразбирането на факта, че не става дума за „претенции“, а за необходимост, гласуването на сляпо на предложения от МФ бюджет и предприемането на действия за окомплектоване на незаетите щатове направиха бягството на Пелов и Колев възможно. Вместо това през изминалата една година затворите се свързват само със скандали за обществени поръчки. **И ако заплатите на надзирателите са около 800 лв., то издръжката на един затворник достигна 1000 лв. месечно.**

Длъжни сме ясно да заявим, че ако водената политика не се промени коренно още сега, нови бягства и престрелки са много вероятни.

Министерството на вътрешните работи се оказва неспособно да издири и залови избягали рецидивисти. Неадекватните обяснения за дегизировката на бегълците и „малшанса“, който видя министър Радев при неуспеха на подопечните му, не допринасят за повишаване доверието в МВР.

Но това е само видимата страна на проблема, чиято дълбочина правителството не иска или не може да разбере. А за нея става кристално ясно от доклада на главния прокурор, представен пред Комисията по правните въпроси през март 2018 г. В доклада е видно, че над 900 лица, осъдени на лишаване от свобода, остават неиздирени. Трима от тях са с доживотна присъда, а около 50-ина са осъдени на 10 и повече години затвор.

Повод за този доклад беше друга драма – шесторно убийство в Нови Искър, извършено от осъден, който в продължение на девет години не е бил издирен от МВР. Последствието от бездействието на органите на реда са жестоки. На 2 януари т.г. в къща в Нови Искър са открити телата на петима души, ден по-късно в близост е намерена и шестата жертва. Всички са убити

с огнестрелно оръжие, с множество изстрели. Заподозрян и издирван за убийството е трикратно осъжданият Росен Ангелов, който е намерен от полицията мъртъв, като впоследствие става ясно, че се е прострелял сам. Достатъчно показателен сам по себе си е фактът, че Ангелов е обявен за общодържавно издирване от септември 2009 г., преди произнасянето на последната му присъда, постановена задочно.

И този случай сякаш приключи със смъртта на Росен Ангелов, въпреки че в цитирания доклад на главния прокурор се съдържат серия от препоръки – законодателни и организационни, чието изпълнение не намира място в дневния ред на правителството и мнозинството.

През последната година показните убийства се превърнаха в нещо нормално. На 18 декември 2017 г. сутринта висш държавен служител – началникът на отдел „Фискален контрол“ на Централното управление на Националната агенция за приходите Иво Стаменов, е причакан и прострелян от упор в центъра на София, на по-малко от 500 м от Столичната община и Народното събрание и в непосредствена близост до детска градина. Стаменов е откаран в болница в критично състояние, опериран е два пъти и въпреки усилията на медиците, издъхва на 12 януари т.г. Близко два месеца по-късно, в средата на февруари 2018 г., са арестувани трима души, които обаче са пуснати след изтичане на 24-часовия срок за задържането им поради липса на достатъчни доказателства. **Заловен за престъплението няма.** Така въпреки заявка на министъра на финансите Владислав Горанов, че стрелбата срещу данъчен служител е изстрел срещу държавата, убийците на директора на звено „Фискален контрол“ Иво Стаменов остават неразкрити и на свобода.

Същото важи и за известния с близките си връзки с ГЕРБ великотърновски предприемач Петър Христов, застрелян с картечен пистолет в София отново в делнична сутрин, на 8 януари 2018 г., по едно от най-наблюдаваните пътни трасета в столицата. По информация в медиите са произведени общо 8 изстрела, като един от куршумите е улучил Христов в гърдите. Раненият е откаран в тежко състояние в болница. Въпреки оказаната лекарска помощ, умира половин час по-късно.

И двете убийства стават повод за критични коментари в авторитетни чуждестранни медии, които акцентират върху започващото 6-месечно председателство от България на Съвета на Европейския съюз и на внимателното наблюдение на страната от Брюксел с оглед усилията ѝ в борбата с организираната престъпност и корупцията. **Всъщност желанието на правителството да се справи с престъпността и корупцията е обект на съмнение не само от Брюксел и БСП, но и отвътре.** Не друг, а вице-премиер в същото това правителство заяви на 18 юни 2018 г., че заве-

дения, в които се пласират наркотици и има проституция, получават министерска подкрепа. Въпросната министерска подкрепа визира министърът на благоустройството и регионалното развитие Николай Нанков. Малко по-рано през тази година вицепремиерът Симеонов сезира прокуратурата за извършени престъпления от негова колежка, министъра на туризма Николина Ангелкова.

В светлината на споменатите показни убийства отчетът на МВР от февруари т.г., според който страната ни трябва да се гордее с високата разкриваемост на убийствата, показва единствено, че ръководството на ведомството предпочита да съсредоточи усилия в прикриване на проблемите, а не в решаването им. Разбира се, това тяхно поведение не заблуждава никого и изследователите от „Алфа Рисърч“ констатира през март 2018 г. отчетлив спад на одобрението за работата на МВР (от 27% на 20%) и силен ръст в неодобрението (от 30% до 41%).

Сривът на доверието в МВР се дължи и на неспазването на управляващите на своите предизборни обещания и управленска програма. Обещанията 6000 нови полицаи и „във всяко село - полицаи“ се оказаха само голи приказки. Усилията на ръководството да привлекат кадри към МВР не успяват да компенсират голямото текучество. От министерството шумно обявяват новоназначени и конкурси, но удобно пропускат статистиката на напусналите системата. От отговор на парламентарен въпрос на народния представител от БСП Красимир Янков става ясно, че само през 2017 г. системата е напусната от 2082 души, като едва 145 от тях са се пенсионирали, а останалите са предпочели друго професионално поприще. Напуснали са опитни служители – 728 са имали до 5 години трудов стаж в МВР, 228 са работили в нея между 6 и 10 години, 24 между 11 и 15, а тези, които са работили в МВР над 15 години, са 852. През това време срокът за изпълнение на постия ангажимент от правителството на Консултативния съвет за национална сигурност от 30 май 2017 г. - да се разработят конкретни планове за попълване на недостига от личен състав в сектор „Сигурност“ и мерки за повишаване на неговата квалификация, мотивация и престиж - отдавна изтече. И това обещание, както предизборните, остана неизпълнено.

Причините за поголовното напускане на системата са посочвани многократно от синдикалните представители на служителите в МВР. Протестният им натиск принуди правителството да отпусне допълнителни 100 млн. лв. в началото на годината. Но милионите, дадени за да осигурят временно спокойствие, не могат да компенсират липсата на визия за развитие на ведомството и службата в него. Служителите го знаят и затова настояват за

нов закон за МВР, след като сегашният бе изменян 19 пъти за по-малко от 4 години и носи неизличимия отпечатък на „реформата Бъчварова“. Тук следва да отбележим, че не служителите, а политическото ръководство на системите за сигурност носят вината за провалите.

За сметка на липсата на действия за подобряване работата на и в МВР се наблюдава устойчива тенденция в опитите за „приватизиране“ на основни негови дейности. Приемането на Закона за частната охранителна дейност, атакуван пред Конституционния съд от президента на Републиката и от главния прокурор, е стъпка в тази посока. Нескритата му цел е да предостави сфера на дейност, изконно принадлежаща на МВР, на частни охранителни фирми. Трябва да се отбележи, че частният сектор в сферата на сигурността в България бележи силно развитие и ангажира финансов ресурс от около 1.5-1.7 млрд. лв., с тенденция за нарастване. Налице са опасно изместване на държавата от една от най-важните ѝ публични функции и риск от подчиняване на системата за сигурност на некоординирани и слабоконтролирани частни интереси, както и сериозни съмнения за лобизъм.

Това вече е факт в друга чувствителна сфера, имаща пряко отношение към разкриването на тежки престъпления – изготвянето на експертизи. В началото на годината от изслушване на главния прокурор Сотир Цацаров пред Комисията за вътрешна сигурност и обществен ред стана ясно, че Научноизследователският институт по криминалистика към МВР не се справя с експертизите навреме и разследващите органи възлагат на частни лаборатории срещу сериозно заплащане ДНК анализи.

Вместо да се обърнат с лице към тези проблеми, управляващите продължават с опитите да разтоварват МВР от отговорности. Само преди няколко дни депутати от мнозинството внесоха нов ЗИД на Закона за местното самоуправление и местната администрация, с който да се прехвърли отговорността за опазване на обществения ред върху общинските съвети и кметовете, които ще могат да създават звена с чисто полицейски функции. Ефективността на подобна мярка е съмнителна, но тя ясно показва, че самото мнозинство изпитва недоверие в способностите на МВР и настоящото му ръководство да осигури сигурността на гражданите.

Много са пробойните в сферата на сигурността и това ясно си пролича на 20 март т.г. на летище София при кацането на самолета от Париж. Когато пътниците на самолета стигат до кабинките за гранична проверка обаче, установяват, че всички служители на „Гранична полиция“, разпределени на

шест гишета, са напуснали постовете си. Близко 40 души влизат на територията на страната, без да бъдат проверени. Подобен „гаф“ поставя под въпрос не само сигурността на страната, но и на цяла Европа и прави искането ни за присъединяване към Шенгенското пространство неубедително.

Инцидентът на летището може да се окаже като престъпна небрежност и немарливост, но още по-показателни са обърканите реакции на премиера Борисов и вътрешния министър Радев. Те влязоха в противоречиви и неубедителни обяснения: първо, не знаеха какво се е случило; след това се оказва, че информацията е достигнала до ръководството на министерството два дни след инцидента; после вместо да видят големия проблем, се втурнаха да обясняват как един служител бил в тоалетна, друг обядвал, пушел и т.н. А големият проблем е опазването на българските и европейските граници и случилото се е само още едно потвърждение за слабостите при организацията и изпълнението на задачите.

Същото важи и за сухопътната ни граница. Единствената реакция на многобройните сигнали за некачественото изграждане на преградното съоръжение и последвалите срутвания бе засекретяването му и бързото приемане на закон, който да позволи ремонти по него да се правят „на тъмно“ и без обществени поръчки. Целта е само една – да се скрие как са изхарчени близо 250 млн. лв. и с какъв резултат.

Крайно време е правителството да поеме своята отговорност и за провала си в областта на пътната безопасност. Самият премиер Бойко Борисов на заседание на МС на 27.05.2017 г. обяви война на „войната по пътищата“. Година по-късно няма нов Закон за движението по пътищата, който да предложи нов модел за управление на пътната безопасност. Административната процедура по налагане на наказания за нарушаване на правилата за движение продължава да е все така неефективна. Няма промяна в системата на образованието по пътна безопасност. Няма резултати от борбата с корупцията при получаване на шофьорска книжка. Няма промяна в системата за регистрация на автомобили, която да премахне опашките и корупцията и да не допуска български граждани да бъдат съдени в Гърция заради остарялата организация на работата в КАТ и т.н. Бездействието на правителството в тази област се измерва в стотици човешки животи – 223 от началото на тази година до средата на юни. Дейността на това правителство по темата пътна безопасност може да се изчерпи с това, че журналистическо разследване разкри как манипулират статистиката, тъй като не отчитат починалите в рамките на 30 дни след пътнотранспортно произшествие и с назначението на Калина Крумова на позиция

„съветник“ на министъра на вътрешните работи по въпросите на пътната безопасност и законодателство.

Не може да не обърнем внимание, че една от причините за големия брой автопроизшествия са лошите пътища. Непрекъснатите хвалби на управляващите, че подобряват пътищата в България, харчейки милиарди, засега не водят до реален резултат. Това става видно от поредната класация в ежегодния доклад на Световния икономически форум за качеството на инфраструктурата. В проучването за 2017 г. страната ни е поставена на 93-то място по качество на пътищата сред 137 изследвани държави. Непосредствено преди нас са страни като Танзания, Алжир и Мали, Армения. С еднаква оценка като България са Виетнам и Уганда, а непосредствено след нас, с незначителна разлика, се нареждат Лаос и Етиопия.

Не по-малко безотговорни са действията на Вътрешното министерство в областта на контрола върху огнестрелните оръжия и взривните вещества. Пример за това е състоянието на завод „Миджур“ в землището на с. Горни Лом. Близко 4 години след трагичния инцидент, отнел живота на 15 души, виновни няма, а проверката в завода показва, че съхранението на опасната му продукция продължава да не отговаря на изискванията за безопасност. Върховната административна прокуратура е съобщила, че съществува риск за широк кръг хора заради потенциалната опасност на взривните вещества. Прокуратурата ангажира министъра на вътрешните работи с оглед правомощията му за контрол, даване на задължителни предписания, налагане на принудителни административни мерки и на санкции по Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия и по Закона за защита от бедствия, включително и в качеството му на председателстващ Съвета за намаляване на риска от бедствия. Въпросът е, защо досега министърът не се е възползвал от своите правомощия и не е изпълнявал законовите си задължения по осигуряване на безопасността и превенция.

Провал в областта на отбраната

Състоянието на българските въоръжени сили днес е критично. Отбранителните способности продължават да деградират. Това поставя под въпрос капацитета на държавата да гарантира както собствената си сигурност, така и да участва успешно в системата за колективна отбрана на НАТО и Общата политика за сигурност и отбрана на ЕС.

Малко повече от година след формиране на сегашното управление ситуацията със сигурността и отбраната е повече от плачевна. Големите

модернизационни проекти за армията са в процес едва на прохождение, останалото изправно въоръжение не се поддържа в достатъчна степен и се амортизира безвъзвратно.

Несъответствие на управленската програма на правителството както на целите на отбранителната политика, така и на състоянието, проблемите и перспективите за развитие на въоръжените сили. Грешните приоритети и неадекватните мерки доведоха до загуба на вече изградени способности и до невъзможност армията да изпълнява своите основни мисии и задачи.

Тотално игнориране на военната експертиза при вземането на важни за армията решения. Неудачният модел на „умерена интеграция“ между МО и Щаба на отбраната задълбочи своята несъстоятелност с назначаването на цивилни служители на висши длъжности, без те да притежават необходимите за това компетенции. Направените поправки в ЗОВСРБ не само не издигнаха ролята на военната експертиза, но затвърдиха позициите на постоянния секретар и увеличиха неговите пълномощия. Подчинението на експертизата на политическите мотиви стана видно още от първите актове на кабинета – оттеглянето на Доклада за състоянието на отбраната и въоръжените сили за 2016 г. Стигна се до куриозния случай едни и същи експерти да готвят два доклада по една тема, но с различно съдържание само и само да удовлетворят политическите представи на новия министър на отбраната. С промяната на изводите на доклада решението на проблемите на въоръжените сили се отложи във времето.

Провал в кадрова политика. Промените в нормативната уредба замениха основния кадрови принцип, използван в почти всички армии от НАТО и основан на компетентност и компетенции, с остарелия и консервативен модел по „предложение на командира“. Това не само не намали некомплекта, а още повече демотивира военнослужещите. Неудачен претърпя и опитът за привличане на необходимия брой резервисти в доброволния резерв, което го направи неизползваем за доокомплектоването на активните сили.

Пренебрежение към труда и отговорностите на военнослужещите, изразяващо се в ниско заплащане, жилищна криза, неясни перспективи за служебно развитие, лоши условия на труд и амортизирана материална база. Това продължи да снижава социалния статус на военнослужещите и доведе до друга трайно негативна тенденция – намаляване привлекателността на военната професия и демотивиране на личния състав. Обещанията за решаването на тези проблеми се материализираха със симулативно увеличе-

ние на заплатите с едва 10%, което съвсем очаквано увеличи съществуващия некомплект и затрудни кадровите процеси във военните формирования.

Катастрофален за оперативните и бойните способности на въоръжените сили некомплект на личен състав от 22%, а за някои формирования – 30%. При доброволния резерв некомплектът е 83%. Това прави армията не само небоеспособна, но затруднява дори ежедневната войскова дейност на военните формирования и застрашава живота на военнослужещите. Предприетите от МО досега мерки не само че не прекратиха тази низходяща тенденция, но демотивираха още повече военнослужещите и обезкуражиха евентуалните кандидати за военна служба. В резултат на тези погрешни решения и безотговорни действия въоръжените сили изпаднаха в невиджан досега кадрови некомплект. Ангажиментите, поети от правителството на консултативните съвети по национална сигурност при президента на републиката, остават неизпълнени.

Лошото кадрово и военнотехническо състояние на Сухопътните войски. На тях се възлагат най-отговорните задачи по гарантиране на националната сигурност, като същевременно имат най-голям некомплект от личен състав и най-остаряло въоръжение и техника. Общият некомплект от личен състав е над 25%, основната бойна машина на пехотата – БТР-60 ПБ, е постъпила на въоръжение през 60-те, а танк Т-72 през 70-те години на миналия век. Това доведе СВ до невъзможност да изпълняват в пълен обем мисиите и задачите си.

Бедствено е положението на Военновъздушните сили по отношение състоянието и годността на летателната техника и подготовката на личния състав. ВВС изпълняват задачи по наблюдение, контрол и защитата на въздушно пространство с остаряла техника, некомплект от личен състав над 15%, с цената на ежедневни нарушения на нормалните практики за поддръжка на радиолокационната и авиационната техника при свръхнатоварване на летателния и инженерно-технически състав. По вина на ръководството на МО се забави с повече от шест месеца приемането на доставените двигатели за „МиГ 29“. Това изчерпа търпението на пилотите от авиобаза Граф Игнатиево и прерасна в недоволство, в резултат на което на 24 октомври 2017 г. те отказаха да изпълняват полети. Протест, какъвто досега не се е провеждал в Българската армия.

Загуба на вече изградени способности във Военноморските сили. Част от наличните бойни кораби са без въоръжение и радиолокационна техника и не са в състояние да изпълняват основните си задачи. Финансовата необезпеченост на подготовката и техническото обслужване на силите и средствата понижава боеготовността им, води до загуба на вече изградени

способности, създава предпоставки за аварии и влияе върху качествено изпълнение на задачите. Некомплектът от военнослужещи, надвишаващ 15%, води до затруднение при изпълнение на задачите и до напрежение на личния състав. Некомплектът на офицерския състав, превишаващ 16%, влияе негативно върху системата за командване и управление и върху способностите на флота.

Сгрешени приоритети и цели в отбранителната политика, довели до загуба на способности и тежки инциденти. Поради неправилно разпределение на финансовите средства и липса на контрол се намали качеството на бойната подготовка на военнослужещите и годността и техническото състояние на въоръжението и техниката. В резултат увеличен е рискът от инциденти при изпълнение на войсковите задачи.

Пълен провал в модернизацията на въоръжените сили. Поради лобистки интереси с помощта на Временната комисия беше спряна процедурата за избор на нов тип боен самолет. Същата участ сполетя и проекта на ВМС за придобиване на многофункционални модулни патрулни кораби. Това прави армията технически изостанала, оперативно несъвместима със съюзниците ни и неспособна да изпълнява в пълен обем мисиите и задачите си.

Невъзможност за справяне с корупционните практики в Министерството на отбраната. При провеждане на обществените поръчки продължават конфликтите на интереси, фаворизирането на кандидати, измамите, корупция, въвеждане на дискриминационни условия и необосновани ограничения и изисквания към участниците. Това нарушава лоялната конкуренция и обезсърчава участниците в обществените поръчки. Институтът по отбрана също участва в тях, като изготвя техническите спецификации или тактико-техническите им задания, без да има необходимите експерти и капацитет за това. Изготвянето на „правилните“ задания предопределя победителите в конкурсите и облагодетелства точно определени фирми. Тази „сполучлива“ практика придоби междуведомствен характер с подписването на споразумение между МО и МВР и използването на Института със същата цел в сферата на вътрешната сигурност.

Лошо управление на търговските дружества и използването им за съмнителни и несвойствени цели. МО прехвърли 25 имота с отпаднала необходимост от главна дирекция „Инфраструктура на отбраната“ към „ТЕРЕМ холдинг“ ЕАД. Очакването, че холдинг, не притежаващ опита и компетенциите на Главната дирекция в търговия с имоти ще заеме подходящо място на имотния пазар, е нереалистично и потвърждава съмненията в намерение за продажба извън границите на обществения

интерес и закона. Независимо че повече от 20 г. „Снабдяване и търговия – МО“ ЕООД реализира успешно на пазара въоръжение, техника и движими вещи с отпаднала за Българската армия необходимост, МО предприе прехвърляне на „ТЕРЕМ-холдинг“ ЕАД на повече от 30 позиции въоръжение (стрелково оръжие, зенитни установки и артилерия). Не е ясно как новосъздаденият холдинг ще осъществява по-успешна пазарна реализация на военна продукция от дружеството с многогодишен опит и традиции в тази област. Повече от очевидно е намерението да се заобиколи ЗОП и продажбите на активи да се извършва без търг на избрани фирми. Значителна част от въоръжението, предоставено на холдинга, има относително висока колекционерска стойност, което показва целта на това прехвърляне. Окончателно решена е и съдбата на „Военно издателство“ ЕООД – дружество със 130-годишна история и утвърдена практика в издателската дейност. Умишлено лишавано от поръчки и прехвърлено към „ТЕРЕМ холдинг“ ЕАД на 19.01.2018 г., то е ликвидирано с вероятно намерение за продажба на сградата му в центъра на София. А тази сграда е паметник на културата.

Надеждите, възлагани на „ТЕРЕМ холдинг“ ЕАД, не са в синхрон с неговите пазарни неуспехи досега, довели до задължения от 27 млн. лв. (общо задълженията на дружествата му към холдинга надхвърлят 40 млн. лв.).

Провал в областта на финансовата сигурност

В края на 2017 г. пред специализираната парламентарна комисия бе изнесена информация за манипулиране на информационната система на Агенция „Митници“. Въпреки многобройните апели на БСП да се предприемат действия и да се търсят причините и виновниците за оцеляването на българския бюджет и заплахата за финансовата ни сигурност, правителството предпочете да отрича сериозността на фактите и да обвинява опозицията във всевъзможни грехове.

Докладът на Европейската служба за борба с измамите (ОЛАФ) за 2017 г. оповестява, че проверки в България са показали, че в българските митници се извършват измами чрез подправяне на данни за преминали товари. Измамата е била извършвана от хакери, проникнали в системата от разстояние.

От доклада става ясно, че ОЛАФ е проверила 110 транзитни операции, докладвани от Агенция „Митници“ в България. Агенцията установила, че са били неправомерно изчиствани операции. Транзитните операции са започнали през 2006 г. в различни държави-членки като Полша, Унгария, Германия, Франция, Литва и Словакия. За всички тези операции два български митнически офиса са посочени като офис-дестинации за крайни получа-

тели в Сърбия и Турция. Въпреки това проверка на тези български митници, където трябва да са били обработвани транзитните операции, установила, че нито превозните средства, нито стоката някога е била физически представена на митницата. Допълнителните проверки разкриват, че в някои от случаите фиктивните електронни разрешения на операциите заемат място няколко часа, след като те са инициирани, което е физически невъзможно поради необходимото за транспорт време. Българските митници били информирани както от сръбските, така и от турските им колеги, че въпросните превози никога не са влизали физически на територията на тези две страни. Измамните разрешения на операциите са осъществени чрез софтуер, който дава възможност да се проникне в българската система за транзит от разстояние.

Оповестяването от страна на европейските служби на отричаните от българското правителство факти само доказва, че на този Министерски съвет не може да се вярва. Крайно време е Народното събрание да направи това, което гражданите направиха отдавна – да свали от него своето доверие.

ВНОСИТЕЛИ:

Корнелия Нинова

Крум Зарков

Драгомир Стойнев

Елена Йончева

Георги Свиленски

Антон Кутев

Весела Лечева

Филип Попов

Кристиан Вигенин

Николай Георгиев Иванов
Иван Киров Тенев
Георги Георгиев Михайлов
Викентий Георгиев Михайлов
Стефан Тодоров
Николай Петров
Коста Милев

Димитр Георгиев

Николай Метев
Иван Стефанов Киселински - Делски

Тодор Байрев

Антон Проданов

Александър Симев

Димитър Данев

Георги Пирински

Чавдар Великов

Димитър Георгиев

Мирча Ангеласов

Димитър Симев

Светлана Богданова

Георги Карагез

Увекон Томев

Кристина Сиврова

Дорога Яковлева
Ларо Куринко

Стан Мирев
Александр Ставилов

Ангелия Клеменова
Радослав Стоилов
Петко Милков
Иван Яковлев
Николай Бончаров

Янко Петров
Георги Стоилов
Симеон Стоилов
Иван Яковлев
Игорь Младенов

Бордан Божев
Любомир Стоилов
Виктор Штефан
Иван Штефанов
МАНЕЛ ТЕКОВ
Иван Стефанов

Славо Георгиев Берков
Руми Василев Терев

Николай Асенов Тимея

Алеор Румелов Ботанжал

Петър Кънев

Валери Мадянов

Денчо Бозинев

Петер Штанов

Зоя Симеонова

Николай Иванов

Иван Терев

Ангела Димитрова

Зоя Терев

Георги Тодоров

Князевити Князевити

Румел Георгиев

Анастас Ветанджов

Георги Врховякиски

Тони Тони

ВАСИЛ АНДОНОВ

Красимир Иванов

Стефан Вананков
Гамиланъ Владимиров
Джорже Джинсрѣ Андрѣ
Нельо Вайгер
Таско Ерменков
Симонъ Сокуков
Михаил Христоф